

FORSIDEILLUSTRAJON

Renate Thor

REDAKSJON

Ansvarlig redaktør:

Ellen Beate Dyvi

Vitenskapelige redaktører:

Nils Roar Gjerdet

Jørn Arne Aas

Redaksjonssjef:

Kristin Aksnes

Redaksjonsråd/Editorial Board:

Linda Z. Arvidsson, Ellen Berggreen, Morten Enersen,

Jostein Grytten, Anne M. Gussgard, Anne Christine

Johannessen, Sigbjørn Løes, Nils Oscarson, Nina J.

Wang, Marit Øilo

Redaksjonskomité:

Jon E. Dahl, Anders Godberg, Malin Jonsson

ABONNEMENT

For ikke-medlemmer og andre abonnenter:

NOK 2 100,-

ANNONSER

Henv. markedsansvarlig Eirik Andreassen,

Tlf: 977 58 527

e-post: annonse@tannlegetidende.no

TELEFON OG ADRESSE

Haakon Vlls gate 6,

PB 2073, Vika, 0125 Oslo

Tlf: 22 54 74 00

E-post: tidende@tannlegeforeningen.no

www.tannlegetidende.no

UTGIVER

Den norske tannlegeforening

ISSN 0029-2303

Opplag: 7050, 11 nummer per år

Parallellpublisering og trykk: 07 Media – 07.no

Grafisk design: Kord AS og 07 Media – 07.no

Fagpressens redaktørplakat ligger til grunn for utgivelsen. Alt som publiseres representerer forfatterens synspunkter. Disse samsvarer ikke nødvendigvis med redaksjonens eller Den norske tannlegeforenings offisielle synspunkter med mindre dette kommer særskilt til uttrykk.

PRESSENS
FAGLIGE UTVALG

Mer interessert enn interessant

Foto: Mette Håberg

Vi skriver om viktigheten av å stille åpne spørsmål i denne utgaven av Tidende. Hensikten er å få frem mest mulig informasjon fra den vi snakker med, og i vår artikkel handler det om å få informasjon fra barn, for å kunne avdekke eventuelle overgrepssaker.

Andre ganger, og som regel, er det ikke så alvorlige ting det handler om. Samtidig er det alltid viktig å gi en annen mulighet til å bli både sett og hørt. Både på jobben og hjemme. I alle relasjoner, faktisk. Og noen ganger er det ekstra viktig.

Det er ikke rart det er vanskelig å få det til å stemme, når en annen skal fortelle deg hvordan verden er, for deg, eller bør bli, med utgangspunkt i seg selv.

Å la en annen bli sett og hørt, på ordentlig, forutsetter at du er mer interessert i den andre, enn i å gjøre deg selv interessant. Sagt på en annen måte handler det om å ikke overføre dine ting på den du snakker med, og heller være nysgjerrig på hva den andre har av erfaring, og kan ha på hjertet.

Vi ser alle verden med våre egne øyne, basert på våre egne erfaringer. Det kommer vi aldri utenom. Kunsten er å være oppmerksom på akkurat dét, og gjøre noe med det i møte med andre. Hvis det er slik at vi er interessert i å få vite noe om den andre, da, fremfor å komme frem med våre egne ting. Noen vil helst det siste, ganske ofte. Og gjerne i den tro at det kan få en annen til å forstå noe, og kanskje, eller helst, gjøre noe på en annen måte.

Noen som kjenner seg igjen, fra hvordan de for eksempel snakker til sine egne barn, eller partnere, eller pasienter og kolleger – i det som gjerne kalles beste mening?

Det forekommer hele tiden, og i alle relasjoner. Og vi er mer eller mindre klar over det,

at det vi ser og det vi sier kun baserer seg på det vi allerede kan og vet, og om det vi selv har opplevd – og at alt det som den andre representerer ikke er med i det hele tatt.

Det er ikke rart det er vanskelig å få det til å stemme, når en annen skal fortelle deg hvordan verden er, for deg, eller bør bli, med utgangspunkt i seg selv.

For å komme en annen i møte er det nødvendig å trekke alt ditt tilbake, vite at det er ditt og bare ditt, og være åpen for det den andre har å komme med. En kunst, som sagt. Og fint å oppleve – ikke minst når det skjer begge veier. Jeg vil jo veldig gjerne bli møtt på denne måten selv også.

Og dette er selvsagt ikke noe vi trenger å holde på med hele tiden. Det er morsomt å utveksle erfaringer, høre på en annen, for så å snakke om seg selv og sitt, og fortelle egne historier og anekdoter, som svar på andres. Det gjelder bare å vite at det er det vi driver med. Vi forteller noe om oss selv, som bare gjelder oss selv.

Og også her er det fint å vise høflighet. Noen er så ivrige etter å fortelle om seg selv at de knapt har tid til å høre en annen ferdig, før de kommer med sin egen historie. Det er umusikalsk, synes jeg. En liten pause, og kanskje et par oppfølgings spørsmål, for å vise at du er interessert og har hørt, gjør samspillet ganske mye finere.

Vi kan øve oss på dette. Kanskje på jobben, overfor kolleger, nå etter ferien? Hva har de andre opplevd? Hører du etter, interessert, eller sitter du og tripper og ivrer etter å gjøre deg selv interessant, og lar være å lytte, mens du venter på å få sjansen til å ta din tur for den egentlig er der, så du kan fortelle om ditt?

Uansett er det fint hvis det har vært en god sommerferie, med fine ting å fortelle om. Vi trenger det, før vi tar fatt på en ny høst, og en ny arbeidsøkt. Og kanskje vi starter opp dette nye semesteret med en ambisjon, om å være mer interessert i å vise interesse enn i å være mer interessant – om ikke hele tiden, så hvorfor ikke litt oftere?.

Ellen Beate Dyvi – Ansvarlig redaktør